

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 272/07-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. januára 2008 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Ľubomíra Dobríka a Rudolfa Tkáčika prerokoval sťažnosť J. B., H., zastúpeného advokátom JUDr. D. S., H., pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Vranov nad Topľou v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 95/01 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo J. B. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Vranov nad Topľou v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 95/01 **p o r u š e n é b o l o .**

2. J. B. **p r i z n á v a** finančné zadosťučinenie v sume 50 000 Sk (slovom päťdesiatisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Vranov nad Topľou **p o v i n n ý** vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Vranov nad Topľou je povinný uhradiť J. B. trovy konania v sume 6 296 Sk (slovom šesťtisícdeväťdesiatšesť slovenských korún) do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu advokáta JUDr. D. S., H.

4. Sťažnosti J. B. vo zvyšnej časti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) uznesením č. k. III. ÚS 272/07-10 z 11. októbra 2007 prijal na ďalšie konanie sťažnosť J. B. (ďalej len „sťažovateľ“) pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Vranov nad Topľou (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 95/01.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

„Na základe obžaloby Okresnej prokuratúry v Humennom č. k. Pv 477/00 zo dňa 19. 9. 2000 zo spáchania trestného činu výtržníctva podľa § 202 ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s trestným činom ublíženia na zdraví podľa § 221 ods.1 Tr. zák. bol vydaný Okresným súdom v Humennom (ďalej len OS Humenné) trestný rozkaz č. k. 2 T 388/0054 zo dňa 7. 11. 2000, ktorým som bol uznaný vinným zo spáchania trestných činov podľa hore uvedenej obžaloby.

Dňa 21. 11. 2000 som na podateľni OS Humenné podal odpor proti hore uvedenému trestnému rozkazu.

Po vznesení mojej námietky predpojatosti zo dňa 5. 12. 2000, bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie Okresnému súdu vo Vranove nad Topľou (ďalej len OS), ktorý vydal dňa 20. 4. 2001 trestný rozkaz č. k. 2 T 95/01-70 , ktorým ma uznal vinným v celom rozsahu obžaloby z trestného činu výtržníctva podľa § 202 ods.1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s trestným činom ublíženia na zdraví podľa § 221 ods. 1 Tr. zák.

Nakoľko samotná obžaloba a hore uvedený trestný rozkaz OS boli a sú absolútne nepodložené, aj proti tomuto trestnému rozkazu som podal odpor s príslušným zdôvodnením, v ktorom som poukazoval na nedostatky a ignorovanie mojich námietok OS.

Napriek hore uvedenému, OS nič nezabránilo vydať rozsudok č. k. 2 T 95/01 zo dňa 6. 6. 2001, ktorým ma uznal vinným v celom rozsahu obžaloby.

Proti tomuto rozsudku OS som podal odvolanie na Krajský súd v Prešove (ďalej len KS) zo dňa 16. 7. 2001.

KS uznesením č. k. 2 To 204/01-94 zo dňa 18. 10. 2001 napadajúci rozsudok OS zrušil v celom rozsahu a vec vrátil OS na nové prejednanie a rozhodnutie.

Rozsudkom OS č. k. 2 T 95/01 zo dňa 27. 3. 2002 ma tento súd opätovne uznal vinným v celom rozsahu obžaloby.

Po mojom odvolaní proti hore uvedenému rozsudku OS zo dňa 27. 3. 2002, KS svojím uznesením č. k. 2 To 150/02-130 zo dňa 13. 6. 2002 opätovne zrušil napadnutý rozsudok OS a vec vrátil OS na nové prejednanie a rozhodnutie.

OS svojím rozsudkom č. k. 2 T 95/01-143 zo dňa 27. 11. 2002 ma oslobodil spod obžaloby.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie zo dňa 16. 1. 2003 prokurátor Okresnej prokuratúry v o Vranove n. T.

Následne KS uznesením sp. zn. 5 To 13/03-155 z 27. 2. 2003 zrušil rozsudok OS zo dňa 27. 11. 2002 a vec vrátil OS na nové prejednanie a rozhodnutie.

OS dňa 20. 8. 2003 vydal rozsudok č. k. 2 T 95/01, ktorým ma uznal opätovne vinným v celom rozsahu obžaloby. (...)

KS svojím uznesením č. k. 5 To 126/03-186 zo dňa 11. 2. 2004 zamietol moje odvolanie a potvrdil rozsudok OS ako skutkovú a právne podložený. Mojm prevzatím tohto uznesenia KS nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť hore uvedený rozsudok OS zo dňa 20. 8. 2003.

Nakoľko hore uvedený právoplatný rozsudok OS č. k. 2 T 95/01 zo dňa 20. 8. 2003 som považoval za rozhodnutie vydané v rozpore so skutkovým stavom, ktorý nebol zistený OS a tiež ani KS v rozsahu, ktorý som požadoval zistiť uvedenými súdmi, žiadosťou zo dňa 13. 4. 2004 som požiadal generálnu prokuratúru Slovenskej republiky a jej generálneho prokurátora preskúmať rozhodnutia KS - uznesenia zo dňa 11. 2. 2004.

Po preskúmaní mojej sťažnosti pre porušenie zákona v trestnej veci evidovanej na OS č. k. pod sp. zn. 2 T 95/01, podal dňa 18. 06. 2004 generálny prokurátor Slovenskej republiky svojím podaním pod sp. zn. XV Pz 128/04-14 sťažnosť pre porušenie zákona Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len NS SR), pričom v odôvodnení tejto sťažnosti sa v celom rozsahu stotožnil a poukázal na procesné nedostatky a tiež na nezistenie skutkového stavu OS a KS.

NS SR svojím uznesením č. k. 6 Tz 8/2004 zo dňa 20. 02. 2007 rozhodol tak, že uznesením KS z 11. 02. 2004 sp. zn. 5 To 126/03 a konaním, ktoré mu predchádzalo bol porušený zákon v môj neprospech ako obvineného a napadnuté uznesenie KS zrušil !!!

V odôvodnení hore uvedeného uznesenia NS SR sa stotožnil so všetkými závermi generálneho prokurátora SR a uložil OS vykonať dôkazy, ktorých nevykonanie sa v tomto rozhodnutí mu vytýka, prípadne i ďalšie a rozhodnúť v súlade so zisteným skutkovým stavom veci a zákonom o obžalobe, ktorá bola na mňa podaná. (...)

Na základe všetkého hore uvedeného som toho názoru, že konaním OS boli porušené moje práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a navyiac ak 7-ročné konanie OS vo mne utvrdilo názor, že vo veci 2 T 95/01 vedenej na OS bolo porušené moje právo podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky - právo na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov.“

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 95/01 porušil jeho „základné práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru“, aby okresnému súdu prikázal vo veci konať bez zbytočných prieťahov a aby mu priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 1 000 000 Sk, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

Na základe výzvy ústavného súdu sa k veci listom sp. zn. Spr 1021/07 z 9. novembra 2007 vyjadrila predsedníčka okresného súdu, v ktorom uviedla:

„Potvrdzujem tvrdenie sťažovateľa pokiaľ sa týka chronológie jednotlivých hlavných úkonov tak, ako tú tieto uvedené na stranách 2, 3, ako aj prvých troch odsekoch na strane 4 Vášho uznesenia, ako aj v sťažnosti sťažovateľa.

Po vrátení spisu tunajšiemu súdu z Najvyššieho súdu SR dňa 26. 2. 2007 bol vyžiadaný tunajším súdom referátom zo dňa 27. 2. 2007 trestný list. Vzhľadom k veľmi vážnemu onemocneniu dovtedy zákonného sudcu JUDr. M. N. dňom 14. 5. 2007, ktorý je aj toho času práceneschopný, bola vec opatrením predsedníčky Okresného súdu vo Vranove nad Topľou zo dňa 30. 5. 2007 pridelená toho istého dňa prostredníctvom generátora zákonnému sudcovi JUDr. J. H. Podľa Spravovacieho poriadku ako aj Rozvrhu práce Okresného súdu vo Vranove nad Topľou na rok 2007 predmetná vec po zrušení Najvyšším súdom SR bola zapísaná pod nové číslo a toho času sa vedie pod sp. zn. 1 T 46/07.

Keďže išlo o obsiahlejšiu vec, v dôsledku čoho bol potrebný určitý čas na naštudovanie tejto veci, vzhľadom k čerpaniu dovolenky JUDr. J. H.; tento nariadil termín na deň 10. 10. 2007. Po vykonaní dokazovania odročil pojednávanie na deň 31. 10. 2007 za účelom predvolania znalca ako aj svedkov a toto pojednávanie za účelom predvolania svedka MUDr. M. R. bolo odročené na deň 6. 12. 2007.

K veci považujem za potrebné podotknúť, že podľa pravidla 15. Rozvrhu práce Okresného súdu vo Vranove nad Topľou na rok 2007 sa veci prerozdeľujú iným sudcom v prípade nepretržitej neprítomnosti zákonného sudcu dlhšej ako 6 týždňov. V záujme zabezpečenia plynulosti konaní opatrením predsedníčky Okresného súdu vo Vranove nad Topľou zo dňa 30. 5. 2007 pod č. 1 Spr/R/13/2007 bola predmetná vec ako aj ďalšie veci nachádzajúce sa v senáte JUDr. M. N. prerozdelené prostredníctvom generátora náhodným výberom do iných senátov, pretože vzhľadom na vážnosť zdravotného stavu JUDr. N. bolo jasné, že tento v dohľadnom čase nezačne riadne pracovať.

Z vyššie uvedeného je teda zrejmé, že plynulosť konania v tejto veci bola narušená dlhodobou práceneschopnosťou dovtedy zákonného sudcu JUDr. M. N., ktorý, ako už bolo uvedené, je práceneschopný aj toho času. JUDr. H., ako je to zrejmé zo spisu tunajšieho súdu sp. zn. 1 T 46/07, vo veci plynulé koná. Na tunajšom súde na trestnom úseku pracujú

dvaja sudcovia, ktorí podávajú maximálne pracovné výkony a takéto hodnotenie takejto výkonnosti sa týka aj ostatných sudcov. V trestnej agende má tunajší súd nápad vecí porovnateľný s Okresným súdom Prešov, Okresným súdom Poprad, kde je však pridelených a pracuje oveľa vyšší počet sudcov. Okresný súd vo Vranove n. T. je dlhodobo vo vzťahu k počtu sudcov poddimenzovaný.“

Rovnaké skutočnosti týkajúce sa chronológie úkonov okresného súdu, ktoré uviedol sťažovateľ, resp. ktoré potvrdila predsedníčka okresného súdu, zistil aj ústavný súd z obsahu trestného súdneho spisu, ktorý mu bol predložený 7. januára 2007.

Navyše ústavný súd zistil, že okresný súd rozsudkom zo 6. decembra 2007 rozhodol tak, že sťažovateľ bol podľa § 226 písm. b) zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (trestný poriadok) v znení neskorších predpisov účinného do 31. decembra 2005 oslobodený spod obžaloby. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňom jeho vyhlásenia.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia svojho základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) má obvinený právo na to, aby o jeho trestnom obvinení bolo rozhodnuté v primeranej lehote. Toto právo je integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces. Podmieňuje priamo spravodlivý charakter konania tým, že zabraňuje strate dôkazov alebo oslabeniu ich dôkaznej hodnoty. Bráni tiež tomu, aby obvinený bol príliš dlho vystavený zásahom do svojich práv a slobôd a neistote o svojom osude (rozsudok ESLP vo veci Wemhoff v. Nemecko z 27. júna 1968).

Pokiaľ ide o primeranosť lehoty, v ktorej má byť vec obvineného prejednaná, je pojem primeraná lehota relatívny. Neexistuje žiadna absolútne stanovená doba, ktorej prekročenie by bolo automaticky kvalifikované ako doba neprimeraná. Primeranosť doby konania sa posudzuje podľa konkrétnych okolností prípadu (napr. rozsudok ESLP vo veci König v. Nemecko z 28. júna 1978).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ (II. ÚS 813/00), pričom „k naplneniu práva na súdnu ochranu v rozhodovaní o veci samej dochádza zásadne právoplatným rozhodnutím...“ (IV. ÚS 68/02).

Pri posudzovaní, či vo veci došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 26/02) zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú povaha konania, teda právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka konania a spôsoby, akým súd vo veci postupoval.

Povahou konania je potrebné rozumieť nielen jeho zložitosť alebo naopak jednoduchosť na jednej strane, ale aj jeho význam pre obvineného na strane druhej.

Pokiaľ ide o význam veci pre sťažovateľa, vo všeobecnosti platí, že doba trestného konania sa posudzujú prísnejšie než doba konania v občianskoprávných veciach, a to vzhľadom na dôsledky trestného konania pre obvineného [obmedzenie práv a slobôd, vplyv na povesť, postavenie v zamestnaní a pod. (napr. rozsudok ESLP vo veci Bagetta v. Taliansko z 25. júna 1987)].

1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť trestnej veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 2 T 95/01, ústavný súd zistil, že obžaloba na sťažovateľa bola podaná ešte Okresnému súdu Humenné 22. septembra 2000 pre trestný čin výtržníctva podľa § 202 ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb. (Trestný zákon) v znení neskorších predpisov účinného do 31. decembra 2005 a trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 221 ods. 1 tohto Trestného zákona. Aj keď bolo potrebné v konaní vykonať znalecké dokazovanie a vypočuť svedkov, vec z právneho a skutkového hľadiska nevykazuje znaky mimoriadnej zložitosti. Na dĺžku konania však malo nepodstatný význam to, že rozhodnutia okresného súdu, ktorým bol sťažovateľ uznaný vinným, resp. aj oslobodený spod obžaloby, boli viackrát zrušené na základe odvolania sťažovateľa i prokurátora nadriadeným súdom (napr. 18. októbra 2001, 13. júna 2002 a 27. februára 2003), pretože skutkový stav veci nebol náležite zistený a zistenia okresného súdu nemali oporu ani vo vykonaných dôkazoch.

Posledný rozsudok okresného súdu z 20. augusta 2003, ktorým uznal sťažovateľa vinným, síce nadobudol právoplatnosť, ale Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) 20. februára 2007 na základe podnetu generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) rozhodol, že uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 To 126/03 z 11. februára 2004 (zamietol odvolanie sťažovateľa) a konaním, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (trestný poriadok) účinný do 31. decembra 2005 v neprospech sťažovateľa ako obžalovaného, v dôsledku čoho boli napadnuté uznesenie krajského súdu a rozsudok okresného súdu zrušené a vec bola vrátená na nové prerokovanie a rozhodnutie.

2. Pri posudzovaní správania sťažovateľa ako účastníka konania ústavný súd v preskúmvanej veci nezistil žiadnu významnú skutočnosť, ktorá by mohla odôvodniť namietanú dĺžku konania. Je pravdou, že sťažovateľ vzniesol námietku predpojatosti proti všetkým sudcom Okresného súdu Humenné, na základe ktorej bola trestná vec 19. apríla 2001 prikázaná na prerokovanie okresnému súdu, a tiež to, že podával odvolania proti rozsudkom okresného súdu, ale v tejto súvislosti ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti viackrát vyslovil (II. ÚS 167/02, III. ÚS 196/06), že doba, ktorá je potrebná na rozhodnutie vo veci samej po opakovanom zrušení prvostupňového rozhodnutia odvolacím súdom, nemôže ísť na vrub účastníkov konania, naopak, ak ide o zrušenie rozhodnutia z tých istých dôvodov, je to prejav nedôslednosti v konaní okresného súdu, čo v konečnom dôsledku je možné považovať za jeho neefektívnu činnosť. Predsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení taktiež nemala k správaniu sťažovateľa námietky.

3. Pokiaľ ide o tretie kritérium (postup súdu), z rozboru veci vyplýva, že okresný súd v trestnej veci sťažovateľa síce priebežne konal, ale jeho konanie bolo poznačené najmä neefektívnou činnosťou, ktorá mala pre sťažovateľa mimoriadne nepriaznivý dopad.

Ústavný súd bez toho, že by vymedzoval jednotlivé kratšie obdobia nečinnosti, konštatoval, že okresný súd síce za obdobie troch rokov štyrikrát vo veci rozhodol, ale, ako to vyplýva z citovaných uznesení krajského súdu (a tiež z hodnotenia v zmysle prvého kritéria), jeho rozhodnutia boli zrušené. Vzhľadom na tieto skutočnosti úkony okresného súdu nemožno považovať za také, ktoré smerovali k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa.

Dokazovanie vykonané okresným súdom bolo totiž vykonávané nedôsledne, a preto na jeho základe nemohlo byť zabezpečené efektívne a spoľahlivé objasnenie stíhaných skutkov a rozhodnutie vo veci.

Ústava vo svojom siedmom oddiele druhej hlavy v rámci úpravy práva na súdnu ochranu osobitný význam pripisuje tomu, aby sa spravodlivosť nevykonávala

s oneskorením, ktoré by mohlo ohroziť právo na súdnu ochranu vo svojej podstate, a tým ohroziť aj dôveryhodnosť justície. Ústava takto zaviazala predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti na prijatie príslušných opatrení umožňujúcich prerokovanie napadnutých vecí bez zbytočných prieťahov, a tým aj vykonanie spravodlivosti v primeranej lehote (I. ÚS 39/00, I. ÚS 55/02, IV. ÚS 26/02).

Vzhľadom na zistený stav konania prezentovaný urobenými procesnými úkonmi vo veci, dĺžku konania, ako aj doterajšiu judikatúru ústavného súdu, v ktorej vyslovil, že otázka množstva vecí, personálne a organizačné problémy súdu nie sú v zásade ústavne významné pre posúdenie toho, či došlo k zbytočným prieťahom v konaní (III. ÚS 14/00, III. ÚS 146/06), argumenty predsedníčky okresného súdu súvisiace s organizačnými a personálnymi problémami ústavný súd neakceptoval.

Ústavný súd preto po zvážení všetkých okolností pri hodnotení postupu okresného súdu, najmä s prihliadnutím na skutočnosť, že konanie vedené okresným súdom začalo ešte v apríli 2001, konštatuje, že celková dĺžka konania – takmer 7 rokov (bez ohľadu na to, že vec už bola právoplatne skončená po rozhodnutí krajského súdu 11. februára 2004 a že bola okresnému súdu vrátená z najvyššieho súdu po podaní sťažnosti pre porušenie zákona generálnym prokurátorom až 26. februára 2007) nemôže byť považovaná za zodpovedajúcu požiadavke konania bez zbytočných prieťahov a v primeranej lehote, ako to vyžaduje čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Uvedené okolnosti sú dostatočné na to, aby oprávnili ústavný súd k záveru, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 95/01 bolo porušené základné právo sťažovateľa na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva a slobody porušil, vo veci konal [podobne aj § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde]. Vzhľadom na to,

že konanie bolo už právoplatne skončené, ústavný súd neprikázal okresnému súdu, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 95/01 (v súčinnosti vedenom pod sp. zn. 1 T 46/07) konal bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa ods. 5 citovaného zákonného ustanovenia ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ žiadal priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 1 000 000 Sk voči okresnému súdu poukazujúc najmä na doterajšiu dĺžku konania vedeného okresným súdom, ako aj na stav právnej neistoty, v ktorom sa nachádza.

Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Podľa názoru ústavného súdu nemožno spravodlivo žiadať, aby fyzická osoba 7 rokov čakala na výsledok súdneho konania v trestnej veci. U sťažovateľa takýto postup okresného súdu oprávnene vyvolával stav právnej neistoty. Vychádzajúc z tohto pohľadu na pozíciu sťažovateľa, z princípov spravodlivosti a spôsobu zavŕšenia ochrany základných práv sťažovateľa, ako aj z konkrétnych okolností tohto prípadu (konanie je už právoplatne skončené), ústavný súd dospel k záveru, že finančné zadosťučinenie v sume 50 000 Sk, ktoré je okresný súd povinný zaplatiť v súlade s výrokom tohto nálezu sťažovateľovi,

je primeraným zadost'účinením spojeným s porušením označených práv s'ťažovateľa. Preto jeho žiadosti o priznanie primeraného finančného zadost'účinenia v sume 1 000 000 Sk nevyhovelo.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania s'ťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom. Právny zástupca s'ťažovateľa si uplatnil trovy konania v sume 2 970 Sk za každý úkon a režijný paušál v sume 178 Sk za každý úkon. Základom na výpočet náhrady za úkon právnej služby je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2006 v sume 17 822 Sk. Ústavný súd priznal s'ťažovateľovi (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania v sume uplatnenej jeho právnym zástupcom, t. j. 6 296 Sk, a to za dva úkony právnej služby po 2 970 Sk (príprava a prevzatie vecí a písomné vyhotovenie s'ťažnosti) a dvakrát náhradu režijného paušálu po 178 Sk (podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov), ktoré zaviazal uhradiť okresný súd.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. januára 2008